

Μπτέρα, καταπίεση

Η τελική ευθεία

Είκοσι μέρες πριν από την έναρξη των Ολυμπιακών Αγώνων τα Ολυμπιακά έργα παραδίδονται το ένα μετά το άλλο, κυριολεκτικά την ενδεκάτη ώρα. Έστω και έτσι, η αγωνία για το ενδεχόμενο να καταληφθεί η Αθήνα ανέτοιμη σε κάποιο από τα μεγάλα έργα του Ολυμπιακού φακέλου καταλαγιάζει. Το άγχος, όμως, δεν εκλείπει: η παράδοση των έργων την τελευταία στιγμή έχει ως άμεση συνέπεια την έλλειψη χρόνου για τη δοκιμή τους σε πραγματικές συνθήκες λειτουργίας.

Καθημερινή, 25.7.2004

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ; Πιάσατε κανέναν σήμερα;»

Αυτή η ερώτηση σε διάφορες παραλλαγές ήταν ο στερεότυπος χαιρετισμός του Θανάση, ιδιοκτήτη μίνι μάρκετ απέναντι απ' την πολυκατοικία της Εύης. Τη γνώριζε από μικρή κι από τότε που μπήκε στην Αστυνομία, ο Θανάσης θεωρούσε πια πως είχε τα μέσα στα Σώματα Ασφαλείας.

Του χαμογέλασε χωρίς όρεξη καθώς πλήρωνε για τα παγωτά –κυπελλάκια με γεύση καραμέλα– που διάλεξε. Εκείνος όμως είχε διάθεση για κουβέντα.

«Η γκαρσονιέρα στο ισόγειο της πολυκατοικίας σας νοικιάστηκε», την πληροφόρησε. «Ένα ζευγάρι μ' ένα παιδάκι, αυτός δουλεύει στα Έργα. Τι θα γίνει άμα τελειώσουν τα Έργα;»

«Κάτι άλλο θα βρεθεί, κυρ Θανάση».

«Εμένα μου λες; Θα σας πέσει πολλή δουλειά τότε, να μου το θυμάσαι», της απάντησε δίνοντάς της τα ρέστα.

«Έπρεπε να πάρω τα παγωτά από κανένα περίπτερο, να γλιτώσω τη φλυαρία του», σκέφτηκε η κοπέλα, ήξερε όμως ότι δεν θα της πήγαινε η καρδιά να μην ενισχύσει τον γείτονά της...

«Τα 'μαθες για τον περιπτερά στην πλατεία;» συνέχισε ακάθεκτος. «Τον κατακλέψανε μέρα μεσημέρι. Αυτοί, κορίτσι μου, είναι αδίστακτοι, να 'χεις τα μάτια σου δεκατέσσερα».

«Κι εσύ να προσέχεις, κυρ Θανάση», του είπε με ειλικρινές ενδιαφέρον η Εύη.

«Τι ανάγκη έχω εγώ; Έχω κοτζάμ αστυνομίκινα στη γειτονιά μου», αποκρίθηκε με καμάρι, κι η κοπέλα βγήκε απ' το μαγαζί χαμογελώντας με περισσότερο κέφι αυτή τη φορά.

«Πάντως, είναι ωραίο να σ' εμπιστεύονται», σκέφτηκε και μπήκε στην πολυκατοικία της.

Μόλις ωστόσο πάτησε το κουμπί για τον όροφό

της, η διάθεσή της χάλασε πάλι. Η εικόνα της στον καθρέφτη του ασανσέρ ήταν απογοητευτική. Τα μαλλιά της, ίσια και μακριά, είχαν κολλήσει από τον ιδρώτα, κάτω απ' τα μάτια της υπήρχαν μαύροι κύκλοι και το κραγιόν της είχε εξαφανιστεί. Ένα σπυράκι έσκαγε στο σαγόνι της και το πουκάμισό της ήταν τσαλακωμένο από τις περιπτώξεις του Πέτρου.

«Μα είναι αυτή εμφάνιση εικοσιοκτάχρονης κοπέλας;» αναρωτήθηκε απελπισμένη αποστρέφοντας το βλέμμα της απ' τον καθρέφτη.

«Πάλι καλά, όμως», δικαιολόγησε τον εαυτό της όταν σκέφτηκε την ημέρα που πέρασε από το πρωί που ξεκίνησε μες στη βαριά απ' το νέφος και τη ζέστη ατμόσφαιρα, τη σκόνη από τα Έργα τα οποία έχουν τον ατελείωτο –κανείς δεν πιστεύει ότι θα 'ναι έτοιμα στην ώρα τους–, το τρέξιμο στην υποβαθμισμένη γειτονιά όπου είχε γίνει το έγκλημα, με τους σωρούς των σκουπιδιών να ζέχνουν στο στενό δρομάκι –λες και δεν ανήκε στην Ολυμπιακή Αθήνα–, την έξοδο με τον αρραβωνιαστικό της, το μποτιλιάρισμα τώρα στον γυρισμό ανάμεσα σ' ένα χάος από κορναρίσματα, την αποπνικτική βραδινή άπνοια.

«Πάλι καλά», μονολόγησε και προσπάθησε να χαμογελάσει στην εικόνα της, αλλά της βγήκε ένας κουρασμένος μορφασμός.

Μόλις έφτασε στον όροφο της κι άνοιξε την πόρτα του ασανσέρ, ο ήχος της τηλεόρασης απ' το διαμέρισμά τους την έκανε να συνοφρυωθεί. Αφού δεν

παραπονούνταν οι άλλοι ένοικοι... Πλησίασε την πόρτα και γύρισε το κλειδί όσο πιο αθόρυβα μπορούσε, γνωρίζοντας από πριν το μάταιο της προσπάθειας. Πράγματι, την ώρα που η πόρτα άνοιγε μ' ένα ανεπαίσθητο τρίξιμο, ακούστηκε η φωνή της Κάτιας:

«Ήρθες, χρυσό μου;»

Ήταν ένα στοίχημα με τον εαυτό της το οποίο έκανε διαρκώς, μα δεν το 'βαζε κάτω. Θα προσπαθούσε πάντα να μπει στο σπίτι χωρίς να την πάρει χαμπάρι η μητέρα της και πάντα θα αναρωτιόταν πώς γίνεται να ξεχωρίζει τον ψίθυρο της πόρτας ανάμεσα στον χαλασμό απ' τις τρεις τουλάχιστον εκπομπές της τηλεόρασης που παρακολουθούσε συγχρότως, μ' έναν αξιοθαύμαστο χρονισμό στο ζάπινγκ.

Το διαμέρισμα είχε ένα μικρό χολ το οποίο επικοινωνούσε με το σαλόνι, που 'παιζε και τον ρόλο του καθιστικού, με μια δίφυλλη πόρτα με θαμπό κρύσταλλο, η οποία συνήθως έμενε κλειστή για να μπορεί να κοιμάται ανενόχλητος απ' τις φωνές της τηλεόρασης ο πατέρας της. Όταν όμως η Εύη έλειπε, η μητέρα της μισάνοιγε το ένα φύλλο με τέτοιο τρόπο ώστε να έχει την εποπτεία της εισόδου. Όσο βυθισμένη κι αν ήταν στην πιο ενδιαφέρουσα εκπομπή, δεν υπήρχε περίπτωση να της ξεφύγει κανείς. Ή το αυτί της θα 'πιανε τον ήχο της πόρτας ή το μάτι της την κίνηση στο χολ.

Την αντίκρισε, όπως σχεδόν κάθε βράδυ, στην αγαπημένη της θέση στο σαλόνι. Θρονιασμένη στην τα-

λαιπωρημένη πολυθρόνα της, ένα παχύ σώμα φωτολουσμένο στις απόκοσμες αναλαμπές της οθόνης, κι η Εύη δεν μπόρεσε να μην αναλογιστεί μ' ανατριχίλα ότι έβλεπε ίσως μια προβολή του εαυτού της στον χρόνο, μια ανάμνηση απ' το δικό της μέλλον. «Δες μάνα και πάρε κόρη», δεν λένε;

«Έλα να δεις τον μπουμπούνα πώς παραμυθιάζει τον κόσμο. Μόνο να κουμπώνει και να ξεκουμπώνει το σακάκι του ξέρει. Να τον χείρονται αυτοί που τον ψήφισαν», σχολίασε, ενώ η Εύη άφηγε βαριεστημένα την τσάντα της σε μια καρέκλα. Αν και καταπιεσμένη από την ισχυρή προσωπικότητα της μητέρας της, δεν μπορούσε να μη θαυμάζει το ένστικτό της στην πολιτική. Είχε μια ικανότητα να ξεχωρίζει τους έντιμους πολιτικούς από τους λαοπλάνους και ποτέ μέχρι τώρα δεν είχε πέσει έξω στις προβλέψεις της.

«Αυτός είναι σωστός, αλλά δεν θα τον αφήσουν ν' αγιάσει. Θα τον φάνε» ή «Καλέ, τούτος δω είναι μεγάλο μούτρο», έλεγε και σε λίγους μήνες επαληθευόταν. Θα ήθελε η Εύη να έχει τέτοιο ένστικτο στη δουλειά της. Μερικές φορές καθόταν δίπλα στη μητέρα της και σχολίαζαν μαζί τις ειδήσεις των έντεκα, ενώ ο πατέρας της κοιμόταν μακαρίως. Απόψε όμως ήταν σκασμένη, έβραζε μέσα της από έναν ανεξήγητο εκνευρισμό και δεν είχε όρεξη για κουβέντες. Η Κάτια, σαν είδε ότι η κόρη της ήταν απρόθυμη για πολιτικές αναλύσεις, άλλαξε θέμα:

«Έχει κολοκυθάκια γεμιστά, αυγοκομμένα, όπως

σ' αρέσουν», της είπε κοιτάζοντάς τη διερευνητικά, χωρίς ωστόσο να παραλείψει ν' αλλάξει κανάλι.

«Τσιμπήσαμε με τον Πέτρο, μητέρα», πέταξε η Εύη κι απομακρύνθηκε βιαστικά προς την κουζίνα για να μην ακούσει τη γνωστή συνέχεια. Εδώ όμως ατύχησε. Η μητέρα της, απ' το νωχελικό πλάσμα που θα μπορούσε να χρησιμεύσει ως μοντέλο στον Μποτέρο, μεταλλάχτηκε πάραυτα σε αιλουροειδές και μ' απίστευτη σβελτάδα όρμησε ξοπίσω της.

«Πάλι στα σουβλάκια σε πήγε ο κουβαρντάς; Σάματις ξέρει και τίποτ' άλλο ο βλάχος; Θα σε πεθάνει ο τσιγκούναρος. Μα κι εσύ δεν ξέρεις ν' απαιτήσεις ένα καλό εστιατόριο, ένα ακριβό ρεστοράν, δικαιούσαι μια αξιοπρεπή έξοδο, έχεις μια αξία, δεν είσαι καμιά του δρόμου. Αλλά έμοιασες του πατέρα σου, ολωσδιόλου ζών».

«Αυτό τώρα, το ότι έμοιασα του πατέρα μου, είναι καλό ή κακό;» αναρωτήθηκε από μέσα της η Εύη.

«Αχ, σε παρακαλώ, μαμά, μην αρχίζεις πάλι τα ίδια», διαμαρτυρήθηκε φωναχτά και για να της στρέψει αλλού το ενδιαφέρον: «Θα φάμε ένα παγωτό;» τη ρώτησε. Εκείνη όμως είχε πάρει μπρος.

«Πού θα πάει αυτή η κατάσταση, μου λες; Τι θα γίνει άμα παντρευτείτε; Αυτός, με την τσιγκουνιά που τον δέρνει, δεν θα σ' αφήνει ούτε να μαγειρεύεις. Θα με θυμηθείς, μα θα 'ναι αργά», συνέχισε τον εξάψαλμο.

Η Εύη προσπάθησε να καταπιεί το παγωτό όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

«Η τσιγκουνιά είναι χρόνιο νόσημα, δεν θεραπεύεται», της φώναξε καθώς η κόρη της χωνόταν στο μπάνιο σαν σε καταφύγιο, αν και δεν τολμούσε να κλειδώσει την πόρτα – ήξερε πως αυτό θα πυροδοτούσε μια νέα έκρηξη σχολίων.

Ευτυχώς, δεν την ακολούθησε εκεί κι επέστρεψε στα θεάματά της σέρνοντας τις παντόφλες της και βρίζοντας τον μέλλοντα γαμπρό της. Γνώριζε καλά ότι δεν το 'χε σε τίποτα να εισβάλει στο μπάνιο και να της τα ψάλλει όσο ήταν γυμνή κι ευάλωτη μες στην μπανιέρα. Φαίνεται όμως πως απόψε κάτι ενδιαφέρον παρακολούθουσε και την παράτησε στην ησυχία της.

Κάτω απ' το καυτό νερό έκλεισε τα μάτια της και στάθηκε για λίγο ακίνητη, αφήνοντάς το να τη μαστιγώνει με την ορμή του. Έτσι την ευχαριστούσε: ακόμη και το καλοκαίρι, στον καύσωνα, ήθελε το νερό να ζεματάει. Η δουλειά της, ο Πέτρος, η μητέρα της παρασύρθηκαν απ' το ζεστό νερό γλιστρώντας στην μπανιέρα κι έμεινε για λίγο μόνη με το κορμί της, μόνη με τον εαυτό της.

Πόσο ανάγκη είχε αυτή τη στιγμή απομόνωσης για να χαλαρώσει από την ανεξήγητη –ή μήπως δεν ήταν τόσο ανεξήγητη– ένταση της ημέρας. Σήκωσε τα μαλλιά που της έπεφταν στο πρόσωπο και με κλειστά πάντα τα μάτια πέρασε τα χέρια στο πρόσωπό της, στη λεπτή μύτη, στα λεία μάγουλα, στο κάπως σουβλερό πιγούνι, κατέβηκε στον ψηλό λαιμό,

στα σχεδόν αγορίστικα στητά στήθη, στη στρογγυλή κοιλιά, όπου και σταμάτησε λίγο ανήσυχη. Μήπως υπήρχε εκεί μια ένδειξη προδιάθεσης για παχυσαρκία; Όχι, σίγουρα όχι. Αφού σ' όλα είχε μοιάσει του πατέρα της – και στο σουλούπι και στον χαρακτήρα. Γι' αυτό δεν την έψεγε η μητέρα της;

Σήκωσε τους ώμους και διώχνοντας τις κακές σκέψεις συνέχισε τη συνομιλία με το κορμί της. Το χέρι της στάθηκε για λίγο, απαλά, στο σημείο εκείνο που το λένε Όρος της Αφροδίτης και κατέβηκε μετά στους λεπτούς, σφιχτούς μηρούς. Άνοιξε τα μάτια της για να πάρει το σαμπουάν και το βλέμμα της έπεσε στον καθρέφτη. Μια λάμπα στο μπάνιο είχε καεί και στο λειψό φως το είδωλό της καθρέφτιζε μια νεανική επιθυμητή σιλουέτα. Της άρεσε αυτή η ασαφής εικόνα. Ήξερε βέβαια πως δεν ήταν καλλονή και πως στο άπλετο φως οι ατέλειες του σώματός της θα γίνονταν ορατές. Ας είναι όμως, η στιγμιαία ψευδαίσθηση της αρκούσε.

Η μικρή ανάπαυλα της απομόνωσης έληξε μόλις βγήκε απ' την μπανιέρα και σκουπίστηκε με την πετσέτα. Καθώς πλησίασε στον καθρέφτη, η εικόνα της απέκτησε λεπτομέρειες και φάνηκαν οι μυτεροί, κοκαλιάρικοι ώμοι της. Θα 'πρεπε να ευγνωμονεί τη μητέρα της, η οποία την κυνηγούσε από μικρή: «Ίσια την πλάτη σου», γιατί η επιμονή της αυτή είχε προλάβει μια αρχή κύφωσης, που οφειλόταν στη δειλία της Εύης, στην επιθυμία της να περνά όσο το δυνα-

τόν απαραίτητη. Τα ήξερε τα ελαττώματά της, δεν έτρεφε αυταπάτες. Και του κορμιού και του μυαλού.

«Αδύνατο κορμί, αδύναμος χαρακτήρας», μονολόγησε κι οι σκέψεις που 'χε προηγουμένως αποκλείσει ξαναγύρισαν.

Το σεξ, ο αρραβωνιαστικός της και τα ελαττώματά του, τα οποία δεν μπορούσε πια να τα αγνοεί.

Η τυραννία της μητέρας της κι οι επεμβάσεις της στην προσωπική της ζωή...

Το σεξ κι ο Πέτρος...

Η δουλειά της... Το πτώμα που είχαν βρει σήμερα, ένας πνιγμένος με το μαξιλάρι του γέρος, κι η εμμονή του προϊσταμένου της να ψάχνει τους ενόχους ανάμεσα στους Ρουμάνους που έμεναν στο ισόγειο της πολυκατοικίας του εγκλήματος...

...Η επιχείρηση σκούπα όπου επρόκειτο να αποσπαστεί για λίγες μέρες. Μα τι τρέλα τους είχε πιάσει με τους Αγώνες. Θα 'πρεπε κι αυτή, αρχιφύλακας από το Τμήμα Εγκλημάτων κατά της Ζωής, να ξεβουλευτεί, να βγει στον δρόμο.

«Όλες οι δυνάμεις οφείλουν να συνδράμουν ...», όπως τους διάβασε τη διαταγή ο προϊστάμενος, για να διώξουν, λέει, τους άστεγους και τους πρεζάκηδες απ' τους δρόμους εν όψει Ολυμπιακών. Μια δουλειά που της ήταν ιδιαίτερα απεχθής.

Και πάλι η μητέρα της, το σεξ κι η σχέση της με τον μέλλοντα σύζυγό της...

...Ο Πέτρος και η έγνοια ότι έπρεπε να ψάξουν και

για σπίτι, μια κι υπολόγιζαν να παντρευτούν μες στις γιορτές, έκαναν όλα μαζί ομαδική εισβολή στο μυαλό της. Αισθάνθηκε ν' ασφυκτιά και βγήκε απ' το μπάνιο για να κρυφτεί στο δωμάτιό της.

Ούτε κι εκεί, όμως, οι άσχημες σκέψεις την άφησαν ήσυχη. Τα προσωπικά της προβλήματα κυριάρχησαν κι η εικόνα του Πέτρου, ν' αγκομαχάει από πάνω της στο αυτοκίνητο, κάθισε σαν βραχνάς στο στήθος της. Δεν ήταν όμορφος, ούτε πολύ ψηλός, αν και οι φίλες της τον θεωρούσαν αρκετά αρρενωπό. Όταν τον πρωτογνώρισε, της άρεσε αυτή ακριβώς η σιγουριά με την οποία στεκόταν στα πόδια του, είδε σ' εκείνον έναν σωστό άντρα στον οποίο μπορούσε να στηριχτεί. Την είχε κολακέψει το ενδιαφέρον του, όμως όσο περνούσε ο καιρός και η σχέση τους προχωρούσε, άρχισε να τον βρίσκει υπερβολικά βιαστικό, κατακτητικό, επιθετικό – δεν τολμούσε να το σκεφτεί, αλλά ζωώδης ήταν η λέξη που της ερχόταν αυθόρμητα στο μυαλό.

Μέχρι τότε είχε κάποιες σχέσεις, όλες με ατυχή κατάληξη, και δεν θεωρούσε τον εαυτό της έμπειρο περί τα σεξουαλικά. Γι' αυτό κι είχε σοβαρές υπόνοιες ότι δεν ταίριαζε μαζί του στο σεξ. Ήταν τόσο ευαίσθητη, τόσο ρομαντική, θα τον ήθελε πιο τρυφερό, να νοιάζεται περισσότερο για τα δικά της θέλω, τις δικές της ανάγκες. Όταν έπεφτε πάνω της και τη ρουφούσε με λαχτάρα, εκείνη αποζητούσε μια πιο εκλεπτυσμένη προσέγγιση. Κι αυτή η απόμακρη

στάση που κρατούσε τον ερέθιζε περισσότερο. Της το 'χε πει άλλωστε κάποτε, όταν τον ρώτησε.

«Τι σε τράβηξε σε μένα, Πέτρο; Στην παρέα υπήρχαν αρκετά όμορφες κοπέλες».

«Αγάπη μου, εσύ μπορεί να 'σαι ασχημούλα», ναι, της το πέταξε κατάμουτρα, χωρίς να καταλάβει ότι την πληγώνει, «έχεις όμως κάτι το αριστοκρατικό, ένα στιλάκι αφ' υψηλού που με τρελαίνει».

Κι αυτό βέβαια το στιλάκι το είχε υιοθετήσει η Εύη για να κρύβει τη δειλία της. Έτσι, τρελαινόταν εκείνος, ενώ η ίδια έμενε τις περισσότερες φορές ασυγκίνητη. Προσπαθούσε να μην του το δείξει και συχνά υποκρινόταν οργασμό, για ποιο λόγο; Δεν θα 'ξερε να πει. Για να μην τον στενοχωρήσει, για να πείσει τον εαυτό της, για να μην τη χαρακτηρίσει ψυχρή; Μα αυτή ακριβώς η ψυχρότητά της ήταν που τον έκανε πιο επιθετικό. Τι θα γινόταν στο μέλλον; Έτσι θα πήγαινε όλος ο έγγαμος βίος, όλη η σεξουαλική ζωή της έτσι θα χαραμιζόταν;

«Φταίνει οι συνθήκες», παρηγοριόταν. Στριμωγμένη στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου, διπλωμένη σε κάθε άβολη στάση, με ζέστη και με κρύο, με την αγωνία πως κάποιος θα περάσει να τους δει... Αυτά την αποσπούσαν και δεν την άφηναν να το ευχαριστηθεί. Εξάλλου, το 'λεγε και η Φέη, φίλη και συνάδελφός της, την οποία όλες συμβουλευόνταν για τα σεξουαλικά τους.

«Το σεξ είναι θέμα μυαλού!»

Πολλές φορές έριξε η Εύη την ιδέα του ξενοδοχείου, μια και δεν είχαν ακόμη δικό τους σπίτι –εκείνος έμενε στης αδελφής του–, μα ο Πέτρος πάντα την απέρριπτε:

«Ήταν βρώμικα, σιγά μην καθόντουσαν ν' αλλάζουν σεντόνια για κάθε ζευγάρι, και μπορεί ν' άρπαζες καμιά αρρώστια».

«Ήταν επικίνδυνα για να σε ληστέψουν».

Το χειρότερο:

«Είχαν κάμερες και τραβούσαν κρυφά τα ζευγάρια για να τα βγάζουν στο Διαδίκτυο».

«Φαντάζεσαι να με δουν οι μαθητές μου στο Ίντερνετ;» ήταν το πιο προσφιλές του επιχειρήμα.

Χίλιες δυο δικαιολογίες! Κι ενάμιση χρόνο που τον γνώριζε, δεν είχαν πάει διακοπές, ούτε καν ένα Σαββατοκύριακο. Τον πρώτο καιρό γιατί έπρεπε να επισκέπτεται τους δικούς του στο χωριό –εξ ου και το «βλάχος» της μάνας της, η οποία σκοπίμως ξεχνούσε τη δική της καταγωγή από ορεινό χωριό της Αρκαδίας– και τους τελευταίους έξι μήνες, όσο διαρκούσε ο αρραβώνας τους, επειδή έπρεπε να μαζέψουν λεφτά για να παντρευτούν. Άσε που φέτος με τους Ολυμπιακούς και να ήθελε αυτός δεν θα μπορούσε η Εύη, καθώς οι άδειες των αστυνομικών είχαν ανασταλεί.

Η βραδινή τους έξοδος ήταν ένα άλλο θέμα. Όταν έβγαιναν μετά τη δουλειά της, η ξεθεωμένη Εύη ήθελε να φάει, εκείνος όμως τύχαινε πάντα να 'χει βαρυστομαχιά απ' το μεσημέρι. Έτσι κατέληγαν σε καφε-

τέριες ή καντίνες κι αναγκαζόταν να τη βγάξει με κανένα τoστ ή στην καλύτερη περίπτωση με σουβλάκι. Αν όμως περνούσε απ' το σπίτι, τιμούσε τα φαγητά της Κάτιας επαινώντας συνεχώς τη μαγειρική της.

«Ελπίζω, Εύη, όταν παντρευτούμε να μαγειρεύεις τόσο νόστιμα όσο η μητέρα σου», έλεγε πάντα, ενώ η «μητέρα» τον παρακολουθούσε ειρωνικά χωρίς να ιδρώνει τ' αυτί της από τους επαίνους, για τους οποίους κάθε μαγειρίσσα πουλά και την ψυχή της.

Ναι, η τσέπη του είχε πράγματι καβούρια, όπως κορόιδευε η μητέρα της, κι αυτό ήταν ένα μελανό σημείο στη σχέση τους. Αρχίζαν να της μπαίνουν ιδέες μήπως έκανε λάθος να ενώσει τη ζωή της μ' έναν τέτοιο άνθρωπο. Την επηρέαζε κι αυτό που άκουγε κάθε μέρα:

«Σφιχτός στην τσέπη, τσιγκούνης και στα αισθήματα», έλεγε η Κάτια, κι εκείνο που τρέλαινε την Εύη ήταν πως έπρεπε να παραδεχτεί ότι η μητέρα της είχε δίκιο...

Καθώς η σκέψη της κατευθυνόταν τώρα στην Κάτια, η καρδιά της σφίχτηκε. Απ' τη δυναστεία της μητέρας της ήθελε να γλιτώσει, γι' αυτό βιαζόταν να παντρευτεί, γι' αυτό αρπάχτηκε από τον Πέτρο όταν είδε ότι ενδιαφέρεται σοβαρά και προχώρησε σε αρραβώνα παραβλέποντας κάποια πράγματα, ελπίζοντας πως με τον καιρό θα διορθωθούν.

Ήταν ο μόνος τρόπος να ξεφύγει απ' την Κάτια, η οποία τους είχε όλους υπό τον έλεγχό της, κανόνι-

ζε τη ζωή τους όπως εκείνη νόμιζε σωστό, και βέβαια πίστευε πως είχε πάντα το αλάθητο.

Τον πατέρα της, τον Σωτήρη, έναν ήσυχο και λιγομίλητο άνθρωπο, του 'ψηνε το ψάρι στα χείλη, και το μυστήριο ήταν ότι εξακολουθούσε να 'ναι ερωτευμένος μαζί της και να υπομένει στωικά τα καπρίτσια της.

«Ό,τι θέλει η ζουζούνα μου», έλεγε κι έλιωνε από έρωτα, ενώ η Εύη μόρφαζε από αηδία ακούγοντάς τον να σαλιαρίζει στην ηλικία του. Αλλά ο καθένας παίρνει αυτό που θέλει απ' τη ζωή. Ο πατέρας της ήθελε καταπίεση, το τραβούσε η ψυχή του και η Κάτια φαίνεται ότι το 'χε διαγνώσει τότε που τον ξεχώρισε κι αποφάσισε να τον παντρευτεί. Ασφαλώς υπολόγισε και την καλή δουλειά του –υπάλληλος τραπεζίτης–, γελάστηκε όμως ως προς τον χαρακτήρα του, αφού μάλλον επειδή ήταν ολιγαρκής, ευτυχημένος μ' όσα είχε, του έλειπε η φιλοδοξία να αναρριχηθεί ψηλά στην ιεραρχία της τράπεζας κι έμεινε για πάντα ένας υπαλληλάκος. Έτσι τα όνειρά της για να ξεφύγει απ' τη μιζέρια μες στην οποία είχε μεγαλώσει –ορφανή από πατέρα, με μια μάνα η οποία δούλεψε σκληρά για να τη σπουδάσει–, για κοινωνική άνοδο, έμειναν ανεκπλήρωτα. Όχι πως δεν ζούσαν άνετα, αλλά η Κάτια θα ήθελε ο σύζυγός της να 'χει μια διευθυντική θέση, να είναι στέλεχος, να έχει μια αίγλη, τέλος πάντων.

«Μια ζωή ανίκανος ήσουν», του το χτυπάει τώ-

ρα, κι η Εύη δεν ξέρει αν η λέξη έχει πολλαπλές σημασίες οι οποίες κάλυπταν όλες τις εκφάνσεις της συζυγικής τους ζωής. Αν κι όπως καταλάβαινε, η μητέρα της ήταν εκείνη η οποία σταμάτησε να ενδιαφέρεται για το σεξ κι ο πατέρας αποδέχθηκε μοιρολατρικά το γεγονός.

Η Κάτια τους διοικούσε.

Από μικρή την έβαζε στα καλούπια που όριζε. Με ποια παιδιά θα παίζει, ποιους συμμαθητές θα καλεί στο σπίτι, με ποιες εξωσχολικές δραστηριότητες θ' ασχοληθεί, χωρίς ποτέ να τη ρωτά τι της αρέσει. Και στο Σώμα εκείνη την ώθησε να μπει όταν είδε πως δεν τράβαγε για βαριές σπουδές – Ιατρική, Νομική ή Πολυτεχνείο – όπως επιθυμούσε η Κάτια.

Μπορεί να της άρεσε η δουλειά της της Εύης, αλλά ήταν καλόβολος χαρακτήρας κι όποια εργασία κι αν επέλεγε θα φρόντιζε να την κάνει καλά, αποδεχόμενη τη μοίρα της. Αν είχε το ελεύθερο να διαλέξει, όμως, θα προτιμούσε μια τράπεζα, ένα χρηματιστηριακό γραφείο, έστω και λογίστρια. Είχε ταλέντο με τους λογαριασμούς, με την τακτοποίηση εσόδων κι εξόδων, κάθε χρόνο συμπλήρωνε τις φορολογικές δηλώσεις όλων των συναδέλφων της. Αλλά η μητέρα της είχε σηκώσει επανάσταση τότε που 'θελε να δώσει για Οικονομικές Σχολές.

«Αφού δεν είσαι ικανή να γίνεις μια σοβαρή επιστήμων, να πας στην Αστυνομία, να 'χεις τη σιγουριά». Και βέβαια επέβαλε τη γνώμη της.